

SODBA VIDEMŠEK ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št. 75701/01)

SODBA

STRASBOURG

30. marec, 2006

Ta sodba bo postala pravnomočna pod pogoji, navedenimi v členu 44 § 2 Konvencije. Možna je uredniška revizija.

V primeru Videmšek proti Republiki Sloveniji, je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija), ki zaseda v senatu, ki ga sestavljajo:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

G. L.CAFLISCH,

Ga. M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

G. E.MYJER,

G. DAVID THOR BJÖRGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, sodniki,

in G. V.BERGER, kot zapisnikar Sekcije

na zasedanju za zaprtimi vrati dne 9. marca 2006 ,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta tistega dne:

POSTOPEK

1. Primer izvira iz pritožbe (št. 75701/01) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenski državlján, g. Jože Videmšek (»pritožnik«), vložil na Sodišču, v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«), dne 23. julija 2001.

2. Pritožnika je zastopala odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen agent, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik zatrjuje v skladu s členom 6 § 1 Konvencije, da je bila dolžina sojenja pred domačim sodiščem, v katerem je bil stranka, prekomerna. Po vsebini se je prav tako pritožil tudi zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s prekomerno dolžino postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 16. septembra 2003 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo glede dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tem v

zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da je pritožba sprejemljiva in utemeljena.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1963 in živi v Velenju.

6. Pritožnik se je poškodoval 5. februarja 1996 v nesreči pri delu v rudniku. Pritožnikov delodajalec je sklenil zavarovanje z zavarovalno družbo ZT.

7. Dne 27. maja 1998 je pritožnik sprožil pravdni postopek pred Okrožnim sodiščem v Celju in zahteval odškodnino v znesku 3.068.257,00 tolarjev (približno 12.800 evrov) za poškodbe, ki jih je utrpel.

Med 19. junijem 2001 in 14. februarjem 2002 je pritožnik vložil pet pripravljalnih spisov in/ali dodatnih dokaznih predlogov.

Med 10. novembrom 1998 in 30. marcem 2001 je podal pet zahtevkov za določitev datuma za obravnavo.

Nobena od obravnav, ki so bile opravljene 24. septembra 2001 in 11. marca 2002, ni bila predstavljena na zahtevo pritožnika.

Med postopkom je sodišče imenovalo zdravniškega izvedenca.

Na obravnavi se je sodišče odločilo, da izda pisno sodbo. Sodba, ki je delno ugodila pritožniku, mu je bila vročena 11. aprila 2002.

8. Dne 15. aprila 2002 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju. ZT se je pritožil navzkrižno.

Dne 9. julija 2003 je sodišče zavrnilo obe pritožbi.

Sodba je bila pritožniku vročena 25. avgusta 2003.

9. Dne 12. septembra 2003 je pritožnik vložil pritožbo na pravna vprašanja pri Vrhovnem sodišču. ZT se je pritožil navzkrižno.

Dne 17. februarja 2005 je sodišče zavrnilo pritožbo.

Sodba je bila pritožniku vročena 21. marca 2005.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

10. Pritožnik se je pritožil zaradi predolgega postopka. Člen 6 § 1 Konvencije se glasi:

»Pri uveljavljanju državljanskih pravic in dolžnosti....., je vsakdo upravičen do sojenja na sodišču v razumnem roku....«

11. Pritožnik se je po vsebini tudi pritožil, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Komurkoli so bile kršene pravice in svoboščine, kot opredeljene v Konvenciji, je zagotovljeno učinkovito pravno sredstvo pred državnimi organi, ne glede na to ali je

kršitev zagrešila oseba, ki je delovala po uradni dolžnosti.«

A. Sprejemljivost

12. Vlada je navedla, da notranja pravna sredstva niso bila izčrpana.
13. Pritožnik je tej trditvi ugovarjal in izjavil, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.
14. Sodišče ugotavlja, da je ta pritožba podobna primeroma Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji, št. 42320/98, 2.oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6.oktober 2005). V teh primerih je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade glede neizčrpanih notranjih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da so bila pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožnikom, neučinkovita. Sodišče opozarja na svoje ugotovitve v primeru sodbe Lukenda, namreč, da kršitev pravice do sojenja v razumnem roku izvira iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitosti pri sojenju.
15. V zvezi s predmetno zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenega prepričljivega argumenta, ki bi od Sodišča zahteval, da ga razlikuje od svoje uveljavljene sodne prakse.
16. Sodišče prav tako ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v okviru pomena člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nesprejemljiva iz kateregakoli drugega razloga. Zato jo je treba šteti za sprejemljivo.

B) Vsebina

1. Člen 6 § 1

17. Upoštevano obdobje se je začelo dne 27. maja 1998, ko je pritožnik sprožil postopek na Okrožnim sodiščem v Celju in se je končalo 21. marca 2005, ko je bila pritožniku vročena sodba Vrhovnega sodišča. Upoštevano obdobje je tako trajalo skoraj sedem let na treh stopnjah sojenja.
18. Sodišče ponavlja, da je treba razumnost dolžine postopka oceniti v luči okoliščin primera in glede na naslednje kriterije: zapletenost primera, ravnanje pritožnika in pristojnih organov in pomena zadeve za pritožnika v sporu (glej, med številnimi drugimi viri, Frydlender proti Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).
19. Sodišče potem, ko je pregledalo vse posredovano gradivo in ob upoštevanju lastne sodne prakse v takih primerih, meni, da je bilo v predmetni zadevi trajanje postopka prekomerno in da zato ne izpolnjuje zahteve po »razumnem roku«. Zaradi tega je prišlo do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

20. Sodišče ponavlja, da člen 13 zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi organi za zatrjevano kršitev zahteve iz člena 6 § 1 za sojenje v primeru v razumnem roku (glej Kudla proti Poljski, [GC], št. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). Ob tem poudarja, da so bili ugovori in argumenti, ki jih je navedla Vlada, že zavrnjeni v prejšnjih zadevah (glej Lukenda, navedena zgoraj), zato ne vidi

razloga, da bi v predmetni zadevi sprejelo drugačno odločitev.

21. Zaradi tega Sodišče meni, da gre v predmetni zadevi za kršitev člena 13 zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v notranji zakonodaji, s katerim bi lahko pritožnik pridobil odločbo, ki bi podpirala njegovo pravico v tem primeru do sojenja v razumnem času, kot je to določeno v členu 6 § 1.

II. UPORABA ČLENA 41 KONVENCIJE

22. Člen 41 Konvencije navaja:

» Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitev Konvencije in njenih Protokolov, in če notranja zakonodaja določene Visoke Pogodbenice omogoča le dodelitev delne odškodnine, lahko Sodišče po potrebi zagotovi pravično zadoščenje oškodovani strani«.

A. Odškodnina

23. Pritožnik je zahteval 7.500 evrov (EUR) za povrnitev nepremoženjske škode.

24. Vlada je takšni odškodnini ugovarjala.

25. Sodišče meni, da je pritožnik najverjetneje utrpel nepremoženjsko škodo. Na pravični podlagi je sklenilo, da mu iz tega naslova prisodi 2.400 EUR.

B. Stroški in izdatki

26. Pritožnik je poleg tega zahteval okoli 910 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred Sodiščem.

27. Vlada je dokazovala, da je bil zahtevek previsok.

28. Glede na sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov le v toliko, v kolikor so dejansko in nujno nastali in so bili razumni glede na celoten zahtevek.

V skladu z navedenim v tem primeru, ob upoštevanju podatkov, ki jih je imelo in zgoraj navedenih meril Sodišče meni, da je razumno odobriti celotni zahtevani znesek.

C. Zamudne obresti

29. Sodišče meni, da je ustrezno, če zamudne obresti temeljijo na najnižji posojilni stopnji Evropske Centralne Banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

SODIŠČE NA PODLAGI NAVEDENIH RAZLOGOV SOGLASNO

1. prizna pritožbo za sprejemljivo;

2. odloča, da je prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;

3. odloča, da je prišlo do kršitve člena 13 Konvencije;

4. odloča,

(a) da mora obtožena država, v roku treh mesecev od dneva, ko postane sodba pravnomočna v skladu s členom 44 § 2 Konvencije, plačati pritožniku 2.400 EUR

(dva tisoč štiristo evrov) za nepremoženjsko odškodnino in 910 EUR (devetstodeset evrov) v zvezi s stroški in izdatki, skupaj z vsemi morebitnimi pripadajočimi dajatvami;

(b) da se bodo na navedene zneske od dneva, ko poteče rok navedenih treh mesecev do poravnave, plačevale enostavne obresti po najnižji posojilni stopnji Evropske Centralne Banke za vse zamudno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

5. zavrača ostale pritožnikove zahteve za pravično zadoščenje.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki dne 30. marca 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN
Zapisnikar Predsednik